

var Bælger, er bleven antaget til at føre Stemmelisten for Rastrup. Det trænger ikke til Paavisning, at den anførte Fremgangsmaade fjærner al den Garanti for Stemmegivningens Paalidelighed, som Valgloven har tilstiftet at opnaa ved sine Forskrifter om dobbelt Listeføring, og da den paapegede Skvank er gennemgaaende for hele Afstemningen, har det Hjemmel i hævdede Praxis, naar Flertallet formener, at den nødvendigvis maa vitiere Valget. — Men hvor stor Vægt Flertallet end lægger paa disse haandgribelige Tilfældigheder af Valglovens Bud, maa det dog lægge en endnu mere afgjørende Vægt paa den hensynsløse Iver, hvorved Valghandlingen søgtes afsluttet fra Formandens Side, og som havde til Følge, at en Del Bælgere blev afkaarne fra at udøve deres Stemmeret. Valglovens § 42 indeholder Intet, der kan tjene til Holddepunkt for en saadan Fremfærd. Denne Paragraf lægger tværtimod for Dagen en kjendelig og vidtdreven Omhu for, at faa mange Bælgere som paa nogen Maade muligt kunne faa Adgang til at gjøre deres Stemme gjældende og fordømmer med det Samme alle ensidige Partimansøvrer, der planmæssig lægge an paa at hidføre et Valgresultat ved Hjælp af en fremsthyndet Afslutning, som kan medføre Udelukkelse af Bælgere, hvis Stemmegivning man frygter. Hvorledes Paragrafen er bleven anvendt paa Frederiksberg, lade de tilveiebragte Oplysninger ingen Tvivl om. Det viser sig, at der fra Valgledelessens Side er handlet under Indtryk af ophidsede og grundløse Forestillinger om en vidt forgrenet Sammensværgelse, gaaende ud paa at trække Valget ulovligt i Langdrag. Der hviler desaaftag fra Begyndelsen til Slutningen et Iskærdighedens Præg over hele Valghandlingen, som staar i den mest skjærende Strid med Valglovens Mand. Deraf forklares det Særshyn, at Justitiarius Schlegel og hans Listefører midt under Afstemningen forlod deres Pladser og begav sig til Formanden for at anraabe ham om at skride ind; deraf forklares de „mangfoldige“ Angivelser i lignende Retning,

hvorom Formanden melder i sin Erklæring; deraf forklares den ubesjødte Indskriben mod adskillige Listeførere, hvortil Formanden lod sig henrive; deraf forklares det, at et betydeligt Antal Bælgere maatte henvises til at stemme paa Tribunen, hvor Forholdene umuliggjorde en blot nogenlunde normal Afstemning (det er urigtigt, naar Mindretallet vil nedsette Tallet af disse Bælgere med samtlige Medlemmer af Valgbestyrelsen og d'isses Hjælpere), og deraf forklares det, at endog paa Tribunen Afslutningen foregik med et saadant Hastværk, at flere i samme Dieblit tilstedekomende Bælgere udeluffedes fra Stemmegivning. Den Hovedrolle, man — iøvrigt i Samklang med den for Dieblittet herskende administrative Praxis — har ladet Politiet spille ved denne Veilighed, maa forklares fra samme Synspunkt. Med hvilken Styrke de fantastiske Forestillinger om et Komplot, som det for enhver Pris gjaldt om at paralysere, have behersket Valglederen, fremgaar til Overflod af den Omstændighed, at han endnu to Maaneder efter Valget i en officiel Erklæring har kunnet gjentage den, som Forhørene have godtgjort, bevislig ubesjødte Sigttelse mod d'Hr. Falbe-Hansen og Lazarus og en tredie Valglistefører, for at have „gjort Anstrængelser for at trække Valghandlingen i Langdrag“. Og dette tillader han sig, skjøndt han af sine ved Valgbordene posterede Politibetjente har kunnet erfare, at de Intet have mærket til Forhandlingstendentser, og skjøndt der overhovedet ikke forelaa Nogetsomhelst, der kunde bestyrke, at slige Tendentser havde været til Stede hos de paagjældende Listeførere, af hvilke den ene (Lazarus) endog havde expederet langt flere Stemmemodtagelser end nogen anden Listefører ved Valget, nemlig ialt 375, deraf i Ridehuset 365 eller 73 i hver af de 5 Timer, Afstemningen der varede. Det for al Grund blottede Klagemaal, som Assessor Hindenburg med 8 andre Bælgere af det Steffensen'ske Parti reiste 7—8 Maaneder efter Valget, er et Vidnesbyrd i samme Retning som Hr. Sengerslevs Erklæring. Flertallet skjønner